SEKRETARIAT DYREKTORA
INSTYTUTU NAUK PRAWNYCH
UNIWERSYTETU SZCZECIŃSKIEGO
15. 06. 2020
WPŁYNĘŁO

Lublin, 26 maja 2020 r.

dr hab. Sławomir Patyra, prof. UMCS

Wydział Prawa i Administracji

Katedra Prawa Konstytucyjnego

Recenzja rozprawy doktorskiej
Pana Kamila Dąbrowskiego

pt. *Status prawny osób wykonujących zawody zaufania publicznego na podstawie Konstytucji Rzeczypospolitej z dnia 2 kwietnia 1997 roku*, Szczecin 2020, ss. 304

przygotowanej pod kierunkiem naukowym dr. hab. Jerzego Ciapały, prof. US

I. Wybór tematu rozprawy, tezy i metodologia

Wybór tematu recenzowanej rozprawy oceniam jako trafny, zarówno z teoretycznego, jak i praktycznego punktu widzenia. Z jednej strony, funkcjonowanie zawodów zaufania publicznego jest jednym z istotnych elementów procesu decentralizacji władzy publicznej w państwie demokratycznym. Z drugiej zaś, stanowi nieodzowny czynnik gwarantowania bezpieczeństwa obywateli w możliwie najszerszym wymiarze, odnoszącym się m. in. do sfery obrotu prawnego, jakości i dostępności świadczeń medycznych, jak również dostępu do szeroko rozumianej sfery usług o charakterze administracyjnym. Owo „zaufanie publiczne", przypisane poszczególnym korporacjom zawodowym, nabiera szczególnego znaczenia zwłaszcza wówczas, gdy obniżeniu ulegają standardy kształtujące zaufanie obywateli do państwa i jego kompetencji decyzyjnych. Wówczas, prawidłowe funkcjonowanie zawodów zaufania publicznego i ich samorządów staje się dla obywateli nie tylko swoistą „enklawą społecznej normalności", ale również gwarantem poprawnego jakościowo realizowania zadań publicznych oraz możliwości dochodzenia wolności i praw jednostki, ujętych w konstytucji, ale nie respektowanych w praktyce funkcjonowania państwa.

Tematyka recenzowanej rozprawy wychodzi naprzeciw potrzebie kompleksowej analizy zagadnień dotyczących statusu zawodów zaufania publicznego. Co prawda w poglądach doktryny oraz w licznych ekspertyzach prawnych kwestia ta bywa poruszana, jednak najczęściej w sposób przyczynkarski, fragmentaryczny i kazuistyczny. W tym względzie należy zgodzić się z Doktorantem, iż cyt. „w aktualnym dorobku polskiej myśli prawniczej brakuje całościowych opracowań dotyczących pojmowania statusu osób wykonujących zawody zaufania publicznego w kontekście obowiązującego porządku konstytucyjnego" (s. 8). Nie przesądzając ostatecznych konkluzji recenzji można już na tym etapie analizy stwierdzić, że oceniana monografia zaspokaja istotny deficyt w tym obszarze badań doktrynalnych. Problematyka podjęta w dysertacji Pana Kamila Dąbrowskiego znakomicie wpisuje się również w nurt badań ustrojowych, poświęconych aksjologicznym aspektom decentralizacji władzy publicznej oraz standardom realizacji wolności i praw, stanowiącym wszak istotny komponent ustroju demokracji liberalnej.

Zgodnie z deklaracją Doktoranta, wyrażoną we Wprowadzeniu do rozprawy, celem dysertacji jest ustalenie w jakim zakresie Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. [dalej: Konstytucja] determinuje kształt rozwiązań legislacyjnych wyznaczających status osób wykonujących zawody zaufania publicznego. Realizacji tego celu - w zamierzeniu Doktoranta – służyć miała weryfikacja czterech podstawowych hipotez badawczych, na marginesie błędnie określonych przez Autora „tezami". Hipoteza pierwsza zakłada, że koncepcja zawodów zaufania publicznego jest nie tyle specyficzną kategorią normatywną, ile obiektywną kategorią faktyczną. Zgodnie z drugą hipotezą, status osób wykonujących zawody zaufania publicznego wyznaczany jest nie tylko przez art. 17 ust. 1 Konstytucji, ale również inne przepisy, w tym zwłaszcza art. 65 Konstytucji. Trzecia hipoteza opiera się na założeniu, że Konstytucja dopuszcza możliwość dookreślenia statusu osób wykonujących zawody zaufania publicznego nie tylko w oparciu o regulacje ustawowe, ale również poprzez działalność samorządów zawodowych, w tym zwłaszcza w drodze tzw. prawodawstwa korporacyjnego. Czwarta hipoteza rozprawy bazuje na założeniu, że status osób wykonujących zawody zaufania publicznego determinowany jest potrzebą zabezpieczenia trzech wartości: praw jednostek korzystających z usług analizowanych profesji, niezależności samych zawodów zaufania publicznego oraz ochrony szczególnych kwalifikacji niezbędnych dla osób je wykonujących (s. 10).

Niewątpliwie, tak sformułowane założenia badawcze w istotny sposób zdeterminowały również strukturę pracy, o czym będzie mowa w dalszej części recenzji. Zarówno sposób

sformułowania celu badawczego, jak również stopień jego realizacji w toku prowadzonych badań oceniam pozytywnie. Na pozytywną ocenę zasługuje również poziom poprawności hipotez pracy oraz ich dalsza weryfikacja na łamach recenzowanej dysertacji.

Zasadniczych zastrzeżeń nie budzi także metodologia pracy. Realizując założone cele badawcze, Doktorant posłużył się kilkoma metodami badawczymi, z których za niewątpliwie wiodącą uznać należy metodę prawno – dogmatyczną. Posiłkowo zastosował również metodę prawno – porównawczą oraz metodę historyczną. Druga z wymienionych wykorzystana została przez Autora w procesie rekonstrukcji kształtowania treści art. 17 Konstytucji w pracach Komisji Konstytucyjnej Zgromadzenia Narodowego. Z zadowoleniem stwierdzam, że wbrew trendom obserwowanym w odniesieniu do większości prac doktorskich, Autor nie nadużył przy tym metody historycznej w tzw. „czystej" postaci, ale korzystał z niej wyłącznie w powiązaniu z analizą dogmatyczną konkretnych rozwiązań prawnych, co pozwoliło mu uniknąć pułapki opisowo – sprawozdawczego charakteru rozważań.

II. Struktura rozprawy i jej zakres przedmiotowy

Recenzowana praca składa się z sześciu rozdziałów, opatrzonych Wprowadzeniem i Zakończeniem. W rozdziale pierwszym Doktorant skupia się na wieloplaszczyznowej analizie pojęcia „zawód", uwzględniającej przypisywane mu treści czynnościowe i społeczne. Rozważania na temat istoty „zawodu", granic wolności jego wyboru i wykonywania stanowią punkt wyjścia dla dalszych analiz, poświęconych specyfice zawodów zaufania publicznego. Rozdział drugi zasadniczo poświęcony jest wspomnianej już rekonstrukcji procesu kształtowania treści art. 17 ust. 1 Konstytucji w toku prac Komisji Konstytucyjnej Zgromadzenia Narodowego, z oszczędnie - ale właściwie - zarysowanym przez Autora tłem społeczno – historycznym powstałej regulacji. W rozdziale trzecim Doktorant wraca do analiz terminologicznych i znaczeniowych, tym razem w odniesieniu do pojęcia „zawód zaufania publicznego", w czwartym rozdziale przechodząc do rozważań na temat konstytutywnych cech owych zawodów, w szczególności kwalifikacji wymaganych dla ich wykonywania, niezależności zawodowej, deontologii, tajemnicy zawodowej oraz odpowiedzialności dyscyplinarnej. Rozdział piąty poświęcony został kwestiom organizacji i funkcjonowania samorządów zawodów zaufania publicznego, również m. in. w kontekście gwarancji ich

niezależności. Ostatni, szósty rozdział dysertacji dotyka szczególnie istotnej z ustrojowego punktu widzenia problematyki charakteru i granic prawodawstwa korporacyjnego.

Przedstawiona wyżej struktura pracy nie budzi zastrzeżeń, nadając wywodom Autora logiczny i spójny charakter.

III. Uwagi merytoryczne

Rozdział pierwszy rozprawy (*Pojmowanie zawodu, wolności jego wyboru i wykonywania oraz jej ograniczenia*) koncentruje się zasadniczo na wątkach teoretyczno – prawnych. Autor zasadnie rozpoczyna rozważania od analizy znaczenia pojęcia „zawód" w naukach prawnych, trafnie wskazując, że punktem wyjścia dla poczynionych ustaleń musi być precyzyjne zdefiniowanie „zawodu" w ujęciu indywidualnym, w korelacji z rozumieniem pojęcia „praca" (s. 17 – 18). Na pozytywną ocenę zasługuje interesująca i skrupulatna rekonstrukcja istotnych cech pojmowania „zawodu" w dorobku doktrynalnym (s. 23 – 28). Następnie, Doktorant skupia się na problematyce wolności wyboru i wykonywania zawodu w nawiązaniu do art. 65 ust. 1 i 2 Konstytucji. W tym zakresie uwagę zwracają filozoficzne rozważania Autora na temat istoty wolności, sięgające dorobku myśli epoki Oświecenia (s. 34 – 35). Doktorant zasadnie wskazuje na konieczność rozróżnienia „wolności wyboru i wykonywania zawodu" oraz „wyboru miejsca pracy". Prowadzoną w tym względzie analizę oceniam wysoko, przede wszystkim z uwagi na jej wieloplaszczyznowy charakter oraz zręczne wykorzystanie ogólnych ustaleń dla potrzeb materii, będącej przedmiotem dysertacji (s. 46 – 47). Ważny fragment recenzowanego rozdziału obejmują refleksje Autora poświęcone ograniczeniom wolności wyboru i wykonywania zawodu, zarówno w polskim porządku prawnym, jak i na gruncie prawa Unii Europejskiej. Doktorant szeroko rozważa prawne warunki dopuszczalności reglamentacji zawodów w kontekście zasady proporcjonalności, określonej w art. 31 ust. 3 Konstytucji (s. 51 i n.). Formułuje przy tym trafny pogląd, że ochrona wolności i praw innych osób stanowi zasadniczą podstawę aksjologiczną reglamentacji zawodów zaufania publicznego (s. 65). Z uwagi na objętość (68 stron) i liczne wątki nie związane *stricte* z tematyką rozprawy, recenzowany rozdział jawi się jako trochę „przegadany", o czym zresztą zaświadcza sam Autor stwierdzając na s. 75, cyt. „na koniec niniejszych rozważań zwrócić należy uwagę na ich znaczenie w kontekście podjętego tematu rozprawy". Dla potrzeb publikacyjnych, sugerowałbym skrócenie rozważań semantyczno - teoretycznych, ujętych w tej części dysertacji, celem bardziej ścisłego powiązania treści

rozdziału z problematyką rozprawy, tym bardziej, że rozdział pierwszy z istoty ma charakter wprowadzający w materię stanowiącą trzon ustaleń badawczych.

Rozdział drugi (*Debata nad treścią art. 17 ust. 1 Konstytucji w pracach Komisji Konstytucyjnej Zgromadzenia Narodowego w latach 1992 – 1997*) - abstrahując od nieco zbyt roboczego tytułu - również zasługuje na pozytywną ocenę. Autor na wstępie podkreśla, że rekonstrukcja przebiegu prac nad treścią tytułowego przepisu odgrywa istotną rolę w procesie ustalania jego znaczenia normatywnego. Szczegółowe rozważania na ten temat rozpoczyna od zwięzłej analizy propozycji uregulowania statusu samorządów zawodowych w projektach konstytucji, wniesionych do Zgromadzenia Narodowego (s. 86 – 90). Co warte podkreślenia, Doktorant nie ogranicza się przy tym wyłącznie do uwag o charakterze sprawozdawczym, ale prezentację owych propozycji legislacyjnych opatruje komentarzem podkreślającym występujące między nimi podobieństwa i różnice. Formuła ta zasadniczo przesądza o naukowym charakterze rozważań zawartych w tym fragmencie rozprawy. Autor prawidłowo rekonstruuje przebieg dyskusji nad treścią art. 17 Konstytucji, prowadzonej na forum Komisji Konstytucyjnej Zgromadzenia Narodowego, uwypuklając przy tym podstawowe dylematy wokół których ogniskowała się debata, m. in. kwestię głębokości konstytucyjnej regulacji statusu samorządów zawodowych, zasadności ujęcia w tekście konstytucji gwarancji i ograniczeń zabezpieczających przed nadmiernym eksponowaniem interesów korporacyjnych, a także zakresu wolności kształtowania określonych form samorządności w kontekście przymusowej przynależności do samorządu zawodowego. W oparciu o prowadzone analizy, w końcowej części rozdziału Autor stawia istotną z punktu widzenia całej dysertacji tezę, iż pojęcie „zawód zaufania publicznego" jest autonomiczną konstrukcją polskiego porządku konstytucyjnego (s. 102).

W rozdziale trzecim (*Pojęcie „zaufania publicznego" i „zawodów zaufania publicznego"*) Autor ponownie wkracza w obszar rozważań terminologicznych, tym razem odnoszących się do desygnatów zwrotu „zaufanie". Analizy w tym zakresie prowadzi w formule multidyscyplinarnej, odwołując się nie tylko do ustaleń nauk prawnych, ale czerpiąc również z dorobku doktryny innych nauk społecznych, w szczególności socjologii. Na aprobatę zasługuje zwłaszcza interesujący, teoretyczny wywód Doktoranta na temat istoty zaufania publicznego, jako relacji pomiędzy państwem i społeczeństwem, a podmiotami na rzecz których państwo w procesie decentralizacji deleguje niektóre ze swych zadań (s. 108). Autor skrupulatnie odnosi się do pojmowania „zawodów zaufania publicznego" w polskiej doktrynie prawniczej – rozważania temu poświęcone prowadzi bardzo szeroko i szczegółowo,

wyróżniając i opisując cechy dziewięciu doktrynalnych modeli (sposobów) postrzegania istoty zawodów zaufania publicznego, w pewnej dychotomii do identyfikowania cech owych zawodów w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego. Trafnie wiąże istotę zawodów zaufania publicznego z funkcjonowaniem tzw. systemu eksperckiego (s. 132) i presją społeczną, towarzyszącą ich wykonywaniu (s. 135). Należy zgodzić się z Doktorantem, że pojęcie zawodu zaufania publicznego ma szczególny, socjologiczno – prawny charakter (s. 136). Jest to ważkie ustalenie, gdyż dotyczy nie tylko kwestii, będącej przedmiotem dysertacji, ale również zjawisk ustrojowych postrzeganych w szerszym kontekście, np. szczególnie ważnej z punktu widzenia demokratycznego państwa prawnego zasady zaufania obywateli do państwa i tworzonego przezeń prawa.

Z punktu widzenia tematu i celu dysertacji kluczowe znaczenie ma jej rozdział czwarty (*Cechy szczególne osób wykonujących zawody zaufania publicznego*). Autor rozpoczyna rozważania od ponownego nawiązania do tzw. systemu eksperckiego, jako jednego z podstawowych determinantów istoty zawodów zaufania publicznego. W szczególności zwraca uwagę na powinność zachowania przez państwo powściągliwości w kreowaniu przesłanek i wzorców przygotowania do zawodu oraz jego wykonywania. Słusznie przy tym zauważa, że przyznanie danej profesji statusu zaufania publicznego jest skutkiem, a nie przyczyną istniejącego modelu kształcenia zawodowego (s. 139). Trafna jest również konstatacja Doktoranta wskazująca na potrzebę wyważonej ingerencji prawodawczej w sferę funkcjonowania zawodów zaufania publicznego, z jednej strony uwzględniającej ochronę odbiorców świadczeń danych profesji, z drugiej zaś wartości konstytucyjne, wynikające z zasady proporcjonalności (s. 140 – 141). Autor egzemplifikuje tę tezę przykładami konkretnych regulacji, dotyczących m. in. zawodu adwokata, pielęgniarki i pielęgniarza, lekarza lub lekarza dentysty. Odnosząc się do sfery kwalifikacji etyczno – moralnych, wymaganych od osób wykonujących zawody zaufania publicznego, Autor zwraca uwagę na ich gwarancyjny charakter w wymiarze ogólnospołecznym, wskazując na możliwe sposoby regulacji tych kwalifikacji przez ustawodawcę (s. 146). W tym kontekście jak istotne jawi się zagadnienie relacji pomiędzy ustawą a kodeksami etyki, które w rozważaniach Doktoranta zostało potraktowane nieco zbyt ogólnie. Dotyczy ono przede wszystkim charakteru ustawowego standardu wyznaczania kwalifikacji etycznych, tj. tego, czy ów standard stanowić ma jedynie *minimum minimorum* regulacji, zatem w regulacjach kodeksowych może on ulec podwyższeniu, czy też standard ustawowy limituje ów zakres wymagań na poziomie maksymalnym. Jest to o tyle istotne, że odnosząc się do deontologii zawodowej Autor

formułuje jednoznaczny pogląd, iż źródłem norm etycznych są nie tyle pewne decyzje legislacyjne, co kształtowane przez praktykę i tradycję danej profesji swoiste normy moralne (s. 163). Równie fundamentalnym a zarazem aktualnym problemem – zarówno teoretycznym, jak i praktycznym - w kontekście szczególnych cech osób wykonujących zawody zaufania publicznego jest ich niezależność. W świetle standardów wyznaczanych w tym zakresie na gruncie prawa krajowego oraz prawa europejskiego, w drugim z wymienionych przypadków głównie w oparciu o orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, rozstrzygnięcia wymaga podstawowy dylemat, który można sprowadzić do pytania: czy chodzi o niezależność osób wykonujących owe zawody, czy też o niezależność zawodów *per se* ? W kontekście niezależności ważnym zagadnieniem są ponadto standardy niezależności adwokatów i radców prawnych, reprezentujących tzw. stronę nieuprzywilejowaną w postępowaniu przed sądami unijnymi. Problematyka immanentnie wiąże się ze statusem pełnomocnika względem klienta. Kwestia ta jest nie tylko istotna, ale również aktualna, zwłaszcza w kontekście wyroku TSUE w połączonych sprawach C-515/17 i C-561/17 P (*Uniwersytet Wrocławski vs Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych*). Wypada zatem żałować, że nieco umknęła uwadze Doktoranta, gdyż jego bardziej pogłębione refleksje na ten temat z pewnością podniosłyby wartość naukową recenzowanej dysertacji. Zdecydowanie pozytywnie oceniam natomiast wysiłek badawczy Autora w zakresie dotyczącym problematyki standardów tajemnicy zawodowej osób wykonujących zawody zaufania publicznego. Doktorant prawidłowo rekonstruuje istotę tajemnicy w oparciu o poglądy doktryny i orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego. Trafnie wskazuje, że tajemnica zawodowa stanowi nie tylko jedną z podstawowych gwarancji niezależności wykonywania tych zawodów, ale również prawa do prywatności osób korzystających z ich usług (s. 176 – 177). Dostrzega również problem dysproporcji co od zakresu ochrony względem zawodów zaufania publicznego i zawodów pozostałych (s. 180). Prowadzone na ten temat rozważania charakteryzuje wysoki poziom merytoryczny, spójność i logika wywodów. Z satysfakcją należy również odnotować konstatację Autora dotyczącą aksjologii odpowiedzialności dyscyplinarnej osób wykonujących zawody zaufania publicznego. W pełni podpisuję się pod twierdzeniem Doktoranta, iż odpowiedzialność dyscyplinarna z istoty służy zapewnieniu niezależności danej grupy zawodowej (s. 183). W obliczu obserwowanych od pewnego czasu działań ustawodawcy, intencjonalnie zmierzających do wykorzystywania odpowiedzialności dyscyplinarnej celem ograniczania niezależności (*vide* : zmiany w statusie sędziów), refleksje Autora na temat zyskują wymiar uniwersalny.

Rozdział piąty dysertacji poświęcony jest w całości problematyce funkcjonowania zawodów zaufania publicznego w strukturach korporacyjnych (*Cechy szczególne samorządów zawodowych*). W tej części pracy, Autor sprawnie przechodzi z poziomu rozważań deontologicznych na płaszczyznę analiz o charakterze ustrojowo – organizacyjnym. Trafnie dywersyfikuje status samorządów zawodów zaufania publicznego względem podobnych struktur, funkcjonujących w ramach innych profesji (s. 193 i n.). Odnosząc się do podstawowej, funkcji samorządów zawodowych, jaką stanowi sprawowanie pieczy nad należytym wykonywaniem zawodów zaufania publicznego, Doktorant opowiada się za szerokim rozumieniem tej funkcji (s. 205 i n.). Pogląd ten uważam za szczególnie cenny, gdyż pojmowanie owej pieczy nie może li tylko sprowadzać się do dbałości o legalne, profesjonalne świadczenie usług przez członków korporacji, ale musi również oddziaływać „na zewnątrz", tj. obejmować ochronę praw członków samorządu, celem zagwarantowania im skutecznej realizacji funkcji ochrony interesu publicznego. Autor trafnie interpretuje również problem władztwa publicznego samorządów zawodowych, wskazując, że już sam art. 17 ust. 1 Konstytucji kreuje jego podstawy, w postaci roszczenia o przyznanie owym samorządom określonych kompetencji (s. 214).

Szósty, ostatni rozdział rozprawy (*Prawo wewnętrznie stanowione przez samorządy zawodowe*) porusza węzłowe problemy dotyczące istoty prawodawstwa korporacyjnego. Autor właściwie identyfikuje podstawowy dylemat dotyczący charakteru i statusu aktów korporacyjnych, wynikający z niejednolitego postrzegania aktów prawnych samorządów zawodowych w nauce prawa (akty prawa miejscowego; *sui generis* umowy prawotwórcze; akty prawa wewnętrznego; akty stosowania prawa). Ostatecznie, Doktorant opowiada się za mieszanym ich charakterem (s. 235 – 236). Jest to niewątpliwie teza dyskusyjna, zwłaszcza w kontekście przyjętej w Konstytucji dychotomii systemu źródeł prawa, niemniej jednak docenić należy, iż Autor zmierzył się z tym skomplikowanym zagadnieniem i zajął w tej kwestii stanowisko. Bezsprzecznie należy zgodzić się z poglądem Autora, że zakres dozwolonej regulacji prawotwórstwem korporacyjnym determinowany jest jego niesamoistnym charakterem, a prawo do jego stanowienia nie może opierać się wyłącznie na ogólnej normie kompetencyjnej z art. 17 Konstytucji. Podstawę dla prawotwórstwa tego rodzaju musi stanowić regulacja ustawowa, co zresztą wpisuje się w etos decentralizacji administracji publicznej, leżący u podstaw konstrukcji samorządów zawodowych, w tym zwłaszcza samorządów zawodów zaufania publicznego.

Zakończenie dysertacji inicjuje swoiste *resume* dotychczasowych ustaleń badawczych, stanowiące punkt odniesienia dla interesujących konkluzji pracy. Szczególnie mocnym a zarazem trafnym, końcowym akordem dysertacji jest twierdzenie Autora o niedostatku wyraźnego wyeksponowania w Konstytucji gwarancji samodzielności samorządów zawodów zaufania publicznego oraz teza dotycząca zagrożeń, jakie dla funkcjonowania owych samorządów wynikają z przyjętej w art. 17 Konstytucji fakultatywnej formuły ich tworzenia.

IV. Ocena strony formalnej rozprawy

Język pracy jest poprawny, rozważania Doktoranta są uporządkowane, prowadzone w sposób spójny i konsekwentny. Ów porządek w zakresie metodyki dysertacji jednoznacznie dowodzi, że Autor rzetelnie przemyślał koncepcję pracy, a następnie z konsekwencją ją zrealizował. Na pochwałę zasługuje strona redakcyjna dysertacji. W pracy dostrzegalne są jedynie nieliczne uchybienia w postaci tzw. „literówek" (s. 20; 92; 93; 103; 244).

Na najwyższą ocenę zasługuje natomiast bibliografia rozprawy, której wykaz ujęty jest na 44 stronach opracowania (4 strony wykazu źródeł prawa; 8 stron orzecznictwa; 32 strony pozycji z zakresu literatury naukowej). Różnorodność wykorzystanych źródeł sytuuje recenzowane opracowanie w ścisłym gronie najbardziej kompleksowych monografii poświęconych omawianej problematyce, nie tylko w odniesieniu do doktryny prawa konstytucyjnego, ale również w szerszym wymiarze, odnoszącym się do dorobku nauk prawnych.

V. Konkluzja recenzji

Wskazane wyżej nieliczne mankamenty i drobne uchybienia recenzowanej dysertacji nie wpływają w sposób zasadniczy na jej ogólną, pozytywną ocenę, zwłaszcza w odniesieniu do realizacji wyznaczonych przez Autora celów badawczych, odpowiedzi na postawione w pracy pytania i weryfikacji założonych hipotez.

Mając powyższe na względzie stwierdzam, że rozprawa doktorska autorstwa Pana Kamila Dąbrowskiego, pt. *Status prawny osób wykonujących zawody zaufania publicznego na podstawie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku* (Szczecin 2020, ss. 304) spełnia wymogi przewidziane dla tego typu prac w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14

marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (t. j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1789), w związku z art. 179 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r., poz. 1669, z 2019 r., poz. 39). Z uwagi na to wnoszę o przyjęcie recenzowanej rozprawy i dopuszczenie jej do dalszych etapów postępowania doktorskiego.

Sławomir Patyra

Sławomir Patyra